

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλοεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάρον ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χραιομώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ἘΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος, δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.
ἘΣΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ἩΚΔΙΔΗΤΗΙ ΚΑΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 38, πρὸς τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1927

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 4

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρον)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἀλήθεια καὶ στήν ἡπειρο ἐκείνη ὑπῆρχαν χώρες ἐπικίνδυνες. Πρὸς τὸ παρὸν ὁμως τὸ μόνο ζήτημα ἦταν νὰ ποθιδασθοῦν γιὰ τὰλλα εἶχε ὁ Θεός.

Τώρα φηνόταν καθαρά ἡ παραλία. οἱ ἀπόκρημοι βράχοι τῆς καὶ τὰ δέντρα ἀπὸ πίσω. Ὁ Μπριάν παρατήρησε κ' ἐκβολὴ ποταμοῦ στὰ δεξιά.

Δὲν εἶχε τίποτα τὸ θελκτικὸ ἢ γῆ αὐτῆ, τὰ δέντρα τῆς ὁμως ἐδειχναν πὼς ἦταν τουλάχιστο εὐφορῆ. Μόνο ποδ δὲν φαινόταν κατοικημένη. Γιατί οὔτε σπῆτι ἐβλεπεσ στήν παραλία οὔτε καλύθα. Ἄν ὑπῆρχαν κάτοικοι, θὰ ἦταν βέβαια στὰ μεσόγεια.

— Καπνὸ δὲν διακρίνω πουθενά, εἶπε ὁ Μπριάν κατεβάζοντας τὸ τηλεσκόπιο ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ναί, ἡ παραλία σπου τοὺς ἐσπρωγχε ἢ θάλασσα, ἦταν ἔρημη. θὰ μπορούσαν ὁμως κ' ἔτσι νὰ μείνουν ἐκεῖ οἱ μικροὶ ναυαγοὶ λίγες ἑβδομάδες; Ζήτημα...

Ὅσοι τὰ νερὰ λίγο-λίγο τραδιόνταν, γιατί δὲν τάφινε ὁ ἀνεμὸς ποδ φυσοθεσ ἀπὸ τῆ θάλασσα, ἂν κ' αὐτὸς εἶχε κάπως κοπάσει. Τὰ παιδιὰ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτοιμα τῆ στιγμή ποδ τὸ πλοιο θὰ κατόρθωνε νὰ βρῆ τρόπο νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τίς ξέρες.

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτά. Τὰ παιδιὰ ἀνέβησαν γρήγορα-γρήγορα στὸ κατὰστρωμα διάφορα πράγματα, ἀπολύτως ἀναγκαῖα, π. χ. τρόφιμα, γαλέτα, παστὰ κρέατα καὶ καπνιστά. Τὰ ἔκαμαν μικρὰ-μικρὰ πακέτα, γιὰ νὰ τὰ πάρουν οἱ μεγαλύτεροι καὶ νὰ τὰ κουβαλήσουν ὁ-

πως μπορούσαν στήν ξηρὰ. Γιὰ τῆ μεταφορὰ αὐτῆ ὁμως ἔπρεπε πρῶτα νὰ ποτραβηθοῦν τὰ νερὰ καὶ ν' ἀφήσουν τοὺς ὕφαλους ἐλεύθερους.

Ἄλλὰ θὰ γινόταν αὐτὸ: καὶ ποτε; Ὁ Μπριάν κ' ὁ Γόρδων παρατηρούσαν με προσοχῆ τῆ θάλασσα. Κ' ἔβλεπαν ὅτι ὁσο ἀλλάζε ἢ διεύθυνση τοῦ ἀνεμῶ, ἢ τρικυμία λιγότευτε κάπως καὶ τὰ κύματα ἔφεταν. Ἦταν πιά φανερὸ ὅτι τὰ νερὰ χαμηλώναν λίγο-λίγο, γιατί οἱ κορυφές τῶν βράχων

ἐδείχαν τώρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας κ' οἱ ὕφαλοι αὐτοὶ εἶχαν γίνει σκόπελοι. Ἐπειτα καὶ τὸ πλοιο τὸ ἴδιο ἀσθαινόταν τ' ἀποτελέσματα τῆς παλίρροις, γιατί εἶχε ἀρχίσει νὰ γέρνη περισσότερο με τ' ἀριστερὸ πλευρὸ. Ἦταν μάλιστα φόβος νὰ γείρη ὁλωσδιόλου καὶ νὰ καθῆσῃ. Κ' ἂν ἢ θάλασσα πλημμυρούσε τὸ κατὰστρωμα πρὶν προφτάσουν τὰ παιδιὰ ν' ἀποβιβασθοῦν, ἢ θέση τοὺς βέβαια θὰ χειροτέρευε πολὺ.

Τὸ κινδ ἦταν ποδ οἱ βάρκες εἶχαν παρασυρθεῖ ἀπὸ τὰ κύματα, γιατί ἂν ὑπῆρχαν βάρκες, ὁ Μπριάν κ' οἱ συναξιδιώτες του θὰ μπορούσαν νὰ μποῦν σ' αὐτὲς καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ βγοῦν στήν ξηρὰ ἀπὸ τώρα.

Ἐπειτα θὰ μπορούσαν νὰ μεταφέρουν καὶ πολλὰ χρήσιμα πράγματα, ποδ τώρα ἦταν ἀναγκασιμένοι ν' ἀφήσουν στὸ πλοιο. Κ' ἂν τῆ νύχτα τὸ πλοιο συντριβόταν στὸς βράχους, σὲ τί θὰ χρησιμοποιεταν τὰ συντρίμια του ποδ θὰ τάπαιρναν τὰ κύματα; Δὲν θὰ χανόνταν τὰ τρόφιμα καὶ τὰλλα ἐφόδια ποδ εἶχε μέσα τὸ πλοιο; Κ' οἱ μικροὶ ναυαγοὶ δὲν θάμειναν χωρὶς τροφῆ καὶ χωρὶς βοήθεια ἄλλη, ἐκτός ἀπὸ ἐκείνη ποδ ἔλαϊζαν νὰ τοὺς δώσῃ ἢ ἄγνωστη γῆ; Κρίμα νὰ μὴν ἔχουν βάρκες! Σ' αὐτῆ τὴν περίσταση θάταν ἡ σωτηρία.

Ἄξαφνα ἀπὸ τὴν πρῶρα ἀκούστηκαν φωνές.

Ὁ Βάξτερ ἔκαμε μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψη: Μιὰ βάρκα τοῦ πλοίου εἶχε σωθεῖ: ἦταν σφηνωμένη ἀνάμεσα στὰ ὑπόθαθρα ἐνός καταρτιοῦ, τοῦ προδόλου (μπομπρέσου). Ἦταν ὁ «κέλης» καὶ δὲν χωροῦσε παρὰ πέντε-ἕξη ἀνθρώπους: ἐπειδὴ ὁμως ἦταν σὲ καλῆ κατὰσταση, ὅπως βεβαιώθηκαν ἀπὸ τὸν ἔαυραν στὸ κατὰστρωμα, δὲν ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν, ἂν δὲν

Ὁ Βάξτερ

ΤΟ ΑΥΓΟ

(Χριστουγενιάτικο Διήγημα)

θα μπορούσαν, από την τρικυμία, να περάσουν πατώντας πάνω στους βράχους. Ήταν λοιπόν ανάγκη να περιμένουν την άμπωτη και σ' αυτό άπ' άνω έγινε μεγάλη συζήτηση κι ήρθαν πάλι σε λόγια ο Μπριάν κι ο Δόνιφαν.

Μιά στιγμή μάλιστα ο Δόνιφαν, ο Ούιλοξ, ο Οδέπ κι ο Κρός πήραν τη βάρκα κι έτοιμαζόνταν να τη ρίξουν στη θάλασσα.

Ο Μπριάν έτρεξε και τους ρώτησε:

— Τι θα κάμειτε;
— Ό,τι μας συμφέρει, αποκρίθηκε ο Ούιλοξ.

— Θα μπήτε στη βάρκα;
— Μάλιστα, αποκρίθηκε ο Δόνιφαν, και σ' βέβαια· δέν θα μας έμποδίσουν.

— Ισα-ισα θά σ' έμποδίσω, φώναξε ο Μπριάν· κι' εγώ και όλοι οι άλλοι που θέλεις να τους παρατήσης στον κινδύνο.

— Δέν θα παρατήσω κανένα! αποκρίθηκε ο Δόνιφαν. Άμα πατήσουμε μια φορά στη στεριά, κάποιος από μας θά φέρη πίσω τη βάρκα.

— Κι' αν αυτό δέν θάναί δυνατό; φώναξε ο Μπριάν κρατώντας με κόπο το θυμό του· κι' αν ή βάρκα σπάση άπάνω στους βράχους;

— Εμπρός! εμπρός! στη βάρκα! φώναξε ο Οδέπ, σπρώχνοντας τον Μπριάν.

Και βροθύμενος από τον Ούιλοξ και τον Κρός, σήκωσε λίγο τον κέλητα για να τον ρίξη στη θάλασσα.

— Όχι! φώναξε ο Μπριάν κρτάζοντας μάν άκρη της βάρκας.

— Θα τ' ιδούμε; φώναξε ο Δόνιφαν.

— Όχι, έχει! Ξαναφώξε ο Μπριάν, απορρασιμένος ν' αντίσταθι για την κοινή σωτηρία. Η βάρκα, πρώτα-πρώτα, πρέπει να μείνη για τους μικρούς, αν τύχη και δέν είναι πολύ ρηχή ή θάλασσα και δέν μπορούν να βρούν έξω περπατώντας.

(Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Σ.

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΕΝΑΣ ΚΟΚΟΡΑΣ ΓΕΡΟΣ

Είναι κάμποσος καιρός που ένας κόκορας γερός στο κοτέτσι σφαλισμένος Ζούσε μόνος του—δ καιμένος!

Τόν άφέντη του ρατά, κάποιον άντρονικλα με φέσα και μουστάκια άγκιστροτά:
«—Τι με σκλάβωσες δά μέσα!»

«—Γιά να μάθεις να μαλλώνεις με τον κόκορα τον άλλο, Κι' άπο ζήλια να ματώνεις το λαιμό του το μεγάλο!»

«—Κάλλιο τόχω να φορήσω Δίκως σάτι, δ χωρίς γλέντι, Παρά μ' άλλων να ζήσω... Που μου κάνει τον άφέντη!»

Ο βορριάς φυσούσε παγωμένος πάνω άπ' το χωριό. Έσήκωνε τα ξεραμένα φύκια από την άκροθαλασσιά· κι' άφου τα στριφογύριζε καμπόσο, τάρριχνε έπειτα λίγο παρά πέρα. Σκόρπιζε τον καπνό, που ανέβαινε πυκνός από την καμινάδα και του πιό ταπεινού φτωχόσπιτου, έγερνε τα κλαδιά των δένδρων και τινάζε με δρυή τα τελευταία ξερόφυλλα που είχαν μείνει επάνω τους, και περνούσε σφυρίζοντας άνάμεσα άπ' τις χαραμαδες των παραθύρων.

Αν όμως έξω έκανε κρύο και παγωμένα, μέσα στο σπίτι του καπετάν Χρήστου βράλευε ή πίο γλυκεία ξεστασιά και γαλήνη. Μπροστά στο άναμμένο τζάκι καθότανε ή καπετάνισσα και είχε γύρω της τη νύφη της, τις δυο της κόρες και τα δυο μικρά της έγγονάκια. Η καπετάνισσα έγνεθε με τη ρόκα της, ή κυρά Διονυσάκαινα, ή νύφη της, έπλεκε κάλτσες, και τα δυο κορίτσια έρραβαν με βιά τα φουστάνια τους, που θα φοροδσαν μεθαύριο τα Χριστούγεννα, όταν θα πήγαιναν στην εκκλησιά να μεταλάβουν. Τα δυο παιδάκια, καθισμένα στο πατζούλι του τζακιού, έψηναν κάστανα.

Μιά δυνατή πνοή άνέμου κατέβηκε άπ' την καμινάδα του τζακιού και γέμισε την κάμαρα καπνό.

— Παλιόκαιρος, είπε το ένα κορίτσι. Πως θα μπερέσουμε να πάμε στην εκκλησιά μεθαύριο;

— Δέν κάνεις τό σταυρό σου, που είναι ο πατέρας σου και ο αδερφός σου εδώ και θά γιορτάσουμε ήσυχες τα Χριστούγεννα; Πόσοι άλλοι, κακόμοιροι, έχουν τους δικούς τους στη θάλασσα. Άδτοι ούτε θά καταλάβουνε καθόλου Χριστούγεννα, είπε ή καπετάνισσα.

— Αλήθεια, είπε ή Διονυσάκαινα. Έμεις αύριο θά ζυμώσουμε Χριστόφωμα. Έσύ, μητέρα, θά ζυμώσης;

— Πώς, είπε ή καπετάνισσα. Θα κάνω και μερικά αδογκούλουρα για τα παιδιά. Κοίταξες, Φωταινή, ποιες κόττες γάννησαν σήμερα; είπε γυρίζοντας στο μικρότερο κορίτσι.

— Βέβαια, μητέρα, ή μαύρη και ή πετρωτή γεννήσανε, ό άλλες θά τ' άνοιον αύριο.

— Έμένα ή μαύρη μου ξενογενναει τ' αδογά της, είπε με άγανάκτηση ή Διονυσάκαινα. Ούτε ξέρω που πήγαινει και τ' άνοιει. Κι' έποια γειτόνισσα κι' αν ρώτησα καμμιά δέν μου μολόησε τίποτε. Άκοψ έκεί να κρύβουνε το ξένο πράμα! Μπα που να τ' άφανε σε άρρώστιας.

Τό άδράχτι της γρηάς έπαψε για

μιά στιγμή να γυρίζη. Έκοίταξε άδσπερηά τη νύφη της κι' ύστερα έστρίψε πάλι τη ρόκα της.

— Κόρη μου, μην κολάζεσαι τέτοιες μέρες που μας έρχονται, είπε στο τέλος σοβαρά. Έγώ τουλάχιστο για λογαριασμό μου, δέν θα κατηγορήσω ποτέ μου άνθρωπο πως μου κράτησε αδογά της κότας μου, άκομη κι' αν ξενογεννάνε όλες.

— Μπα, μητέρα, είπε ή μικρότερη κόρη, δέν σε νοιάζει να χάνης τα αδογά σου; ή μήπως και τόχεις τάμα; πρόσθεσε γελώντας.

— Ναί, κάτι τέτοιο είναι άπάνω κάτω, είπε συλλογισμένη ή καπετάνισσα. Είναι μια παλιά ιστορία που μοδτυχε σάν ήμουνα άκομη νεόπαγνη, αλλά τη θυμολμαι σάν να είχε γίνει χθές. Ήταν και τότε χειμώνας δυος-τώρα, στις άρχές του σαραντάημερου. Ο Διονυσάκης μου δέν ήτανε ούτε δυο χρονών άκομη. Ο Χρήστος μας είχε φύγει για δέκα μέρες μοναχά, όπως μου είχε πη, με το καικι του καπετάν Θανάση. Φεύγοντας μ' άφησε λίγους παράδες για να περάσω δυο θάλειπε, μια σακκούλα άλευρι και μια μπρίκα λάδι. «Άδτά σε φτάνουν όσπου να γυρίσω» μου είπε. «Έγώ δέν θα άργήσω και πολύ. Σε μια βδομάδα, το πολύ σε δέκα μέρες θά είμαι εδώ.»

Τόν πιστέψα κι' εγώ ή κακόμοιρα. Ήμευν άκομη νηά κι' άμύνητη και δέν άγνώριζα ότι την θάλασσα δέν την όρίζουνε οι άνθρωποι, άλλ' ότι έκείνη τους όρίζει. Έμεινα λοιπόν μόνη μου με το παιδι και τον περιμενα. Ήτανε και ή πρώτη φορά που θάλειπε ο Χρήστος τόσον καιρό. Ως τότε, όποτε ταξίδευε με το καικι, δέν έλειπε παρά δυο-τρεις μέρες το πολύ. Πέρασαν όμως κι' οι δέκα κι' οι δέκα μέρες που μου είχε πει ο άντρας μου και τα λεπτά άρχισαν να μου σώνωνται, και το καικι του καπετάν Θανάση δέν φαινόταν. Σάν πέρασαν οι δεκαπέντε μέρες είχα μείνει χωρίς πεντάρα. Στο χωριό δέν είχα κανένα συγγενή του άντρας μου, ούτε πεθερό, ούτε ξαδέρφια, για να με βοηθήσουν. Οι δικόι μου πάλι καθόνταν πολύ μακριά, σ' ένα χωριό δυο μέρες δρόμο άπ' το δικό μας, κι' εγώ κάθε μέρα λογάριάζα πως όσπου να ξεκινήσω για να πάω έκεί, θά έχει φάσει κι' όλα ο Χρήστος.

Έτσι όμως περνούσανε οι μέρες κι' ο Χρήστος δέν φαινόταν. Μ' έπιασε άπελπισία. Είχα την έννοια τι άπέγεινε έκείνος, είχα και την έννοια τι θά άπογινόμυε κι' έμεις.

Τό καιμένο το μικρό μου το ξεγελάσσα μ' ένα ξεροκόμματο κι' δυο το είχε στο στόμα του, δέν έκλαιγε. Έγώ όμως καθόμουν και συλλογιζόμουν τι θά γίνει. Σε δυο-τρια σπύτια που ρώ-

τησα με τρόπο μήπω, με θάλαν για καμμιά δουλειά, είδα πως δέν θά είχαν τίποτα για να μου δώσουνε να κάνω. Ήταν και δόστουχη χρονιά κι' ο κόσμος είχε φτώχεια κι' ό,τι μπορούσε τόκανε μονάχος του.

Για να μην πεθάνω από την πείνα, έβγαίνα κάθε πρωί, όποτε ήτανε καλός καιρός, και μάζενα άγρια χόρτα από το βουνό κι' άπ' τα χωράφια και τάρρωγα βραστά. Τού παιδιού όμως δέν του άρεσαν τα πικρά ροδίκια κι' έκλαιγε. Όσο το έβλεπα να κλαίη, σκίζόταν ή καρδιά μου. Τι να κάνω κι' εγώ ή κακόμοιρα. Σάν δέν είχα τίποτ' άλλο, του έβραζα χυλό με νερό και άλευράκι και το τάζα. Πως να τον φάη το καιμένο τον νερόδραστο χυλό, που ούτε ζάχαρη δέν είχε; Καθόταν το δόστουχο· κ' έγλειψε το ξεροκόμματο και με κοίταξε με παράπονο. Κι' εγώ δυο τδδλεπα έτσι, τόσο μ' έπνιγαν τα δάκρυα. Τό άρπαξα στην άγκαλιά μου και κατέβαινα στο γιαλό μήπως άγναντέψω το καικι νάρχεται.

Έβλεπα όμως την άφρισμένη θάλασσα και τα θεόρατα κύματα που έρχονταν και έσπαζαν στα πόδια μας, κι' άκουγα τον άέρα που φυσουμανόσε, και μ' έπιανε άπελπισία. Συλλογιζόμουν πως για να μην έχει έρθει ως τώρα ο Χρήστος, σίγουρα θά είχε βουλάξει το καικι κι' αυτός θά είχε πνιγεί. Πολλές φορές μου έρχόταν ν' άρπάξω το παιδι και να πσω μαζι του μέσ' στη θάλασσα για να πνιγώ κι' εγώ. Αν χανόταν ο Χρήστος, δέν την ήθελα τη ζωή, και το παιδάκι μου κάλλιο να πνιγόταν παρά να έμεινε όρφανό. Άλλοτε πάλι έτρεχα σάν τρελλή στο σπίτι κι' έπερτα μπρος στα εικονίσματα και παρακάλαγα την Παναγιά να μ' έλεήση.

Μιά νύχτα, είχα παρακαλέσει κι' είχα κλάψει τόσο πολύ, που με πήρε ο ύπνος γονατιστή μπροστά στα εικονίσματα. Όταν ξύπνησα, είχε πιά ξημερώσει. Τό κορμί μου ήτανε όλο μουδιαμένο, τα κόκαλά μου πονούσανε, το στόμα μου ήτανε φαρμάκι από τη νηστεία. Με κόπο μπόρεσα να σηκωθώ. Ο Διονυσάκης μου κοιμόταν ήσυχες στην κούνια του και μέσ' στον ύπνο του χαμογελοόσε το καιμένο. Συλλογίστηκα πως σε λίγο θά ξυπνούσε και θά μου ζητούσε να φάη, και άποφάσισα τώρα άκομη που κοιμόταν, να-του έτοιμάσω λίγο χυλό για τα τον εύρη έτοιμο. Κατέβηκα στο κατώγι για να βγάλω φιλά ξύλα ν' ανάψω τη φωτιά. Θαμπόφαγγε άκομη και δέν έβλεπα καλά όταν πλησίασα όμως το σωρό και τράβηξα δυο ξυλάκια, μου φάνηκε σ' να είδα κάτι άσπρο στη γανιά. Δέν είχε άκομα βγει ο ήλιος και στο κατώγι ήταν μισοσκόταδο. Γι' αυτό

έπηγα πιο κοντά και τότε, σε μιάν άκρη, πίσω από τα ξύλα, είδα ένα μεγάλο άσπρο αδογό.

Δέν πίστευα τα μάτια μου. Αδογό μέσ' στο κατώγι το δικό μου! Ποιά κόττα θά το είχε κάνει; Η πόρτα έμεινε πάντα κλειστή και παράθυρο το κατωγάκι μου δέν είχε. Μονάχα ένα φεγγίτη ψηλά επάνω, που έβλεπε στο δρόμο. Μόνο από εκεί θά μπορούσε να μπη ή ξένη κόττα μέσα στο κατώγι μου, και πάλι με μεγάλη δυσκολία. Ποια-

νού όμως ή κόττα θά έρχόταν να γεννήση στο κατώγι το δικό μου; Τό σπιτι ήταν άπομένο, δέν είχε κανένα άλλο οδτε άντικρύ του, ούτε δίπλα του.

Κρατούσα τ' αδογό στα χέρια μου και συλλογιζόμουν με τί χαρά θά τάρρωγε το παιδάκι μου που ήταν τόσες μέρες νηστικό, και πάλι συλλογιζόμουν πως ήταν ξένο κι' έπρεπε να το δώσω πίσω.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

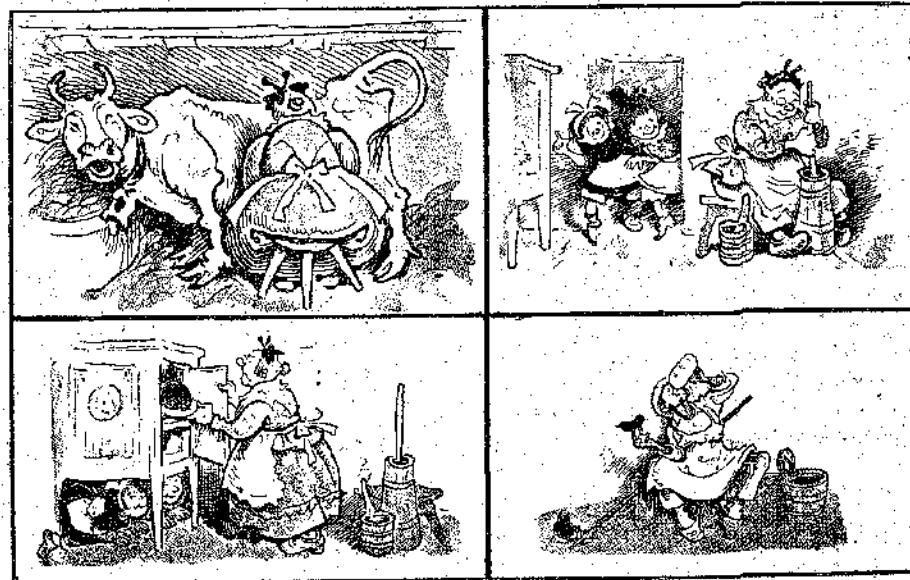
Δ.

Φυσικά, άφου δέν τιμωρήθηκαν, ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα έξακολούθησαν τα κατορθώματά τους. Και να τι άλλο σοφίστηκαν σε λίγες μέρες:

Η θειά - Εύλαλία είχε μάν όφραία κανελλιιά άγελάδα, την Κανελλώ, που της έκανε άφθονο γάλα και καχύ. Κάποτε ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα είδαν τη θειά-Εύλαλία ναόμειγή την άγελάδα της και την άκουσαν να λήη πως από το γάλα έκείνο θά έβγαζε βούτυρο.

Πραγματικά, την είδαν σε λίγο να χτυπά το γάλα μέσα σ' έναν κάδο. Κι' άμέσως πήγε ο νοός τους στο κακό: Τό βούτυρο που θά έβγαζε ή θειά-Εύλαλία δέν έπρεπε να το χαρή. Άλλά πως θάβιαναν για να της το καταστρέψουν;

«Ό, το καλό έχει δυσκολίες· μα το κακό γίνεται τόσο εύκολα!»

Παραφύλαξαν κρυμμένες κάτω άπ' το ντουλάπι κι' είδαν το μέρος που ή θειά - Εύλαλία έερυνε το βούτυρό της...

Την ίδια μέρα είχε πάει στο σπίτι ένας σοβατζής να χρωματίση τους τοίχους που είχαν καλιώσει. Θά τους έκανε κοκκινωπούς, γιατί ή θειά-Εύλαλία άγαπούσε τα χαρούμενα χρώματα. Ο σοβατζής λοιπόν άγόρασε κοκκιναβαρι και τόρριξε μέσα στον κουβά του μαζί με νερό, άσβέστη και άχρα. Τάνακάτισε όλα καλά - καλά κι' έτσι έκामε την κοκκινωπή βαφή που ήθελε ή θειά - Εύλαλία. Ύστερα, κατευχαριστήμενος, με γέλια και τραγούδια, έκामε το κολλάτιό του και έτοιμάσθηκε ναόχηση, το σοβάτισμα.

Όλ' αυτά, ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα, που είχαν στο νοού τους το κακό, τα έβλεπαν με μεγάλη προσοχή και παραδοκοόσαν την κατάλληλη στιγμή για να κάμουν έκείνο που είχαν σοφιστεί.

Θά πητε: και τι σχέση είχε το σχέδιο της Ρήνας και της Μαρίνας με το σοβατζή και το σοβάτισμα; Έ, αυτό θά σας το πω μεθαύριο.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΗΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Στο χιόνι επάνω ήταν άπειρα πατήματα από άλεπούδες, αλλά οι κυνηγοί ούτε καν τα κοίταζαν. Πιστεύετε μας, άλλες. Οι κυνηγοί ξέρουν πως βρίσκεστε εδώ κι' έρχονται για να σας σκοτώσουν. Έχουν βγει μόνον με μαχαίρια γιατί δεν τολμούν τέτοια εποχή να κυνηγήσουν με τουφέκι.

— Η άρσενική άλλη έμεινε ήσυχη όπως και πριν, αλλά οι θηλυκές άρχισαν ν' άνησυχούν.

— Μπορεί να έχουν δικίο οι άγριόχηνες, είπαν και σηκώθηκαν.

— Μείνετε εδώ που είσαστε, πρόταξε η άρσενική άλλη. Οι κυνηγοί δεν έρχονται εδώ. Μείνετε ήσυχες.

— Δεν μπορούσαμε πιά να κάνουμε τίποτε, εξακολούθησε η Άκκα, και αναγκαστήκαμε να πετάξουμε πάλι. Τριγωνούσαμε όμως διαρκώς στο ίδιο μέρος, γιατί θέλαμε να δούμε τί θάπογινη. Και στάληθεια, μόλις ανεβήκαμε λίγο ψηλά, είδαμε την άρσενική άλλη να βγαίνει μέσα απ' τα δέντρα.

— Άρχισε να μυρίζεται κι' ύστερα τράβηξε ίσια κατά τους κυνηγούς. Έτσι έφθασε σ' ένα μεγάλο παγωμένο βάλτο. Προχώρησε και στάθηκε στη μέση όπου δεν βρισκόταν τίποτε για να την προφυλάξει.

Κι' εκεί στάθηκε η άλλη έως δτου ξεπρόβαλλαν οι κυνηγοί. Την ίδια στιγμή όμως αυτή έφυγε κι' έστριψε προς την αντίθετη διεύθυνση από την όποια είχε έρθει. Έτρεχε τόσο γρήγορα, ώστε το χιόνι σηκωνόταν γύρω της σά σύννεφο. Τα σκυλιά κι' οι κυνηγοί έμειναν πολύ πίσω. Ύστερα η άλλη στάθηκε σά να τους περιμένα και μόλις τους αντίκρυσε πάλι, άρχισε να τρέχει. Έμεις καταλάβαμε ότι το έκανε αυτό για ναπομπικρήνη τους κυνηγούς από τις θηλυκές άλλες και θαυμάσαμε τη γενναιότητά του. Κινδύνευσε ο ίδιος για να σώση τους δικούς του. Το κυνήγι κράτησε άρκετές ώρες κατά τον ίδιο τρόπο κι' έμεις κραξενευόμαστε που οι κυνηγοί έτρεχαν από πίσω από την άλλη, ενώ δεν είχαν τουφέκια μαζί τους. Βέβαια δεν θα φαντάζονταν ποτέ ότι ήταν δυνατό να φθάσουν στο τρέξιμο μιά άλλη. Αλλά σιγά-σιγά η άλλη άρχισε να μνη τρέχει πιά με την ίδια γρηγοράδα. Πατούσε με μεγαλύτερη προσοχή στο χιόνι. Κι' όταν σήκωνε τα πόδια της μας φαινόταν σάν να βλέπαμε αίμα. Και τότε καταλάβαμε γιατί οι κυνηγοί δεν απέλιζόνταν. Η άλλη ήταν βαρεία, με κάθε βήμα βυθίζονταν

το πόδι της ως τους αστράγαλους και όταν το τράβησες, ο σκληρός πάγος της το πλήγωνε. Της τραβούσε τις τρίχες, της έδραζε το πετοί και την έκανε να πονεί φοβερά σε κάθε βήμα. Οι κυνηγοί και τα σκυλιά όμως ήταν πολύ πιο έλαφροί, μπορούσαν να πατούν πάνω στο χιόνι και να κυνηγούν την άλλη. Έκεινή έτρεχε διαρκώς, αλλά όσο πήγαινε, τα βήματά της γινόνταν πιο άσταθι και άβέβαια και το ζώο μούγγριζε δυνατά. Δεν πονούσε μόνο, αλλά κουραζόταν κι' απ' το τρέξιμο πάνω στο χιόνι.

Στο τέλος έλασε πιά το κουράγιο του. Στάθηκε και άφησε τους κυνηγούς να τον πλησιάσουν για νάρχισή να παλεύει μαζί τους. Ένώ στεκόταν έτσι και τους περιμένα, κοίταξε ψηλά και όταν μας είδε, φώναξε:

— Μείνετε εδώ, άγριόχηνες, έως δτου να τελειώσουν όλα. Και όταν περάσετε από το Κολμκριντεν, τότε να πητέ στο σκύλο τον Κάρο ότι ο φίλος του ο Σταχτερός βρήκε έναν ωραίο θάνατο.

Όταν η Άκκα έφθασε σ' αυτό το σημείο, ο γέρο-σκύλος στήλωσε το κορμί του και προχώρησε δυο βήματα.

— Ο Σταχτερός είχε μιά ώραια ζωή, είπε. Με ξέρει. Ξέρει ότι είμαι ένα θαρραλέο σκυλί και ότι χαρά μόνο θα αισθανθώ όταν μάθω ότι είχε έναν ωραίο θάνατο. Πές μου λοιπόν...

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Κάρο κούνησε την όβρα του και σήκωσε το κεφάλι του θέλοντας να κρατήσει μιά περήφανη στάση. Σιτή στιγμή όμως σωριάστηκε χάρω.

— Κάρο, Κάρο, άκούστηκε μιά ανθρώπινη φωνή από το δάσος.

Ο σκύλος σηκώθηκε άμέσως.

— Ο κύριός μου με φωνάζει, είπε, και δεν μπορώ να μη τον άκολουθήσω. Τον είδα πριν που γέμιζε το τουφέκι του κι' οι δυο μας σήμερα θα πάμε για τελευταία φορά στο δάσος. Σ' ευχαριστώ πολύ, καλή μου άγριόχηνε. Τώρα ξέρω όλα δσα ήθελα να μάθω, άπτε να πεθάνω ευχαριστημένος.

(Άκολουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΡΗΤΑ

86.

Έλατιώματα των άλλων Βιαστικά μνη κατακρίνης Να τα βεταζης μάλλον, Με δικα σου να συγκρίνης. Κι' δν το κάνης για καθένα, Εύκολα θα κατορθώσης, Πριν καταδικάσης ξένα, Τα δικα σου να διορθώσης.

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα υπό Vignault και Valdor

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ένας έρθεός

Μέσα στις έτοιμασίες και στις συγκινήσεις του ταξιδιού, η λαίδη Έρλιγκτον είχε λησμονήσει τη συνάντησή της με τον συγγενή της εκείνον, που τόσο έτρόμαζε τη Νταίξη, και που καθώς είχε μάθει, έμεινε ακόμη στο Χουάιτ-Γκέιτ και πολέμουσε να πιάσει γνωριμιά με τη μικρούλα.

Μά δσο ήσυχάζε, τόσο ξαναρχόταν σιτή μνήμη της ή παράξενη αυτή περιπέτεια, και μάλιστα πάντα και με περισσότερη άνησυχία. Ήξερε ότι ο σέρ Ρόναλδ Στάρλυ ήταν άνθρωπος κακός κι' εκδικητικός κι' ότι είχε κάποιο λόγο να τη μισεί.

Νά ποιός ήταν αυτός ο λόγος; κάμποσα χρόνια ο σέρ Ρόναλδ θεωρούσε τον εαυτό του κληρονόμο της ιδιοκτησίας του Χουάιτ-Γκέιτ.

Η λαίδη Μαργκαρέτ, χήρα και χωρίς παιδιά, είχε συμπάθησει περισσότερο το παιδί ενός συγγενή της, έχι και πολύ πλούσιου, και το πήρε να ταναθρέψει κοντά της, σκοπεύοντας να το κημει και κληρονόμο της, αν το άξιζε.

Ο Ρόναλδ Στάρλυ ήταν τότε ένα ωραίο άγριό δέκα χρόνων, θαρρετό και καλοφτιαγμένο. Ήταν πρώτος και καλύτερος σε κάθε παιγνίδι και σε κάθε γύμνασμα, περιφρονούσε όμως κάθε πνευματική ένασχόληση κι' η απειθάρχητη άταξία του έδαζε σ' άπόγνωση τους δισκάλους του.

Η λαίδη Μαργκαρέτ τον είχε παρακαυδεμένο. Ήταν κι' αυτή γυναίκα με θέληση και της άρεσε ο ζωηρός χαρακτήρας του παιδιού. Όσο για τα έλατιώματά του, αυτά, έλεγε, ήταν της ηλικίας του και θα έφευγαν δσο μάλα και μορφωνόταν. Και τότε ο σέρ Ρόναλδ θα γινόταν ένας τέλειος άριστοκράτης.

Αλλά φτάνει μόνο η περηφάνεια κι' η φιλοδοξία για να είναι κανείς τέλειος άριστοκράτης; Είκοσι χρόνων, ο σέρ Ρόναλδ είχε γίνει ο πιο ακατάδεχτος άρχοντας της χώρας. Θρονιάστηκε στο Χουάιτ-Γκέιτ σάν στο σπίτι του. Άπικτούσε από τους ύπηρέτες άπόλυτο σεβασμό, πράγμα που εύκολα το πατύχαινε, γιατί όλοι τον θεωρούσαν ως τον μελλοντικό κληρονόμο της λαίδης Μαργκαρέτ και, αν δεν τον άγαπούσαν, τον φοβόνταν όμως πάρα πολύ.

Καθώς τον έβλεπε να ξεκινά με δρμη στέλλογό του για το κυνήγι, η λαίδη Μαργκαρέτ έθαύμαζε το παράσημά του και συλλογίζονταν ότι το δάσος του Χουάιτ-Γκέιτ ήταν το πλαισίο όπου του ταίριαζε να ζει.

Από την άλλη μεριά, ο σέρ Ρόναλδ δεν άφινε κανένα να πατήσει το πόδι

δου στο Χουάιτ - Γκέιτς. Η λαίδη Διάνα θυμόταν ακόμα το εχθρικό βλέμμα, που της έριξε, την πρώτη φορά που συναντήθηκαν.

Ήταν τότε κοριτσάκι δώδεκα μόλις χρόνων και η λαίδη Μαργκαρέτ, που την κηδεμόνευε μετά το θάνατο των γονέων της, την είχε πάρει μαζί της πριν από δυο μήνες. Ο σέρ Ρόναλδ γόριζε τότε απ' ένα μεγάλο ταξίδι και δοκίμασε πολύ διασάρευτη έκπληξη καθώς είδε τη νεοφερμένη. Ύστερα όμως, με τον καιρό έπεισθήκε, φαίνεται, ότι το ήσυχο, διότι του στο Χουάιτ - Γκέιτς.

Το μέλλον δικαίωσε τους φόβους της λαίδης Μαργκαρέτ κι' η μικρή Νταίξη με όλο το δικίο της φοβόταν τον σέρ Ρόναλδ: ήταν άνθρωπος πολύ μοχθηρός.

Ποτέ δε συμπαρούσε τους δυστοχιμένους και ποτέ δε θυσίαζε γι' αυτούς ούτε ένα λεπτό, ενώ ακόρηζε άφθονα τα χρήματά του για τις άπολαύσεις του και για γοδστο. Άκόμη κι' οι φίλοι του, που τους έφερνε κοντά του η άσυνείδητα του, και ο πλοβτος του, γρηγορά τον άφιναν και έφευγαν, γιατί ήταν πάντα έτοιμος να σύρει το ζιφός για την παραμικρή άφορη, κι' αλοίμονο σ' εκείνον που θα βρισκόταν μπροστά του σε μιά τέτοια κακή στιγμή.

Γιαυτό τον φοβόνταν όλοι στα περίχωρα. Οι μαννάδες έλεγαν στα μικρά τους: — Κάτσε φρόνιμα, γιατί θα σε δώσω στο σέρ Ρόναλδ.

Και δε χρειαζόταν και τίποτ' άλλο για να καθσουν τα παιδιά ήσυχα σάν άγγελάκια.

Αμα τον έβλεπαν από μακριά, τα παιδιά φώναζαν: — Κρυφτήτε! Κρυφτήτε! Έρχεται ο σέρ Ρόναλδ!

Ήξεραν πως δε σταματούσε ποτέ το μάδρο του άλογο, έστω κι' αν κινδύνευε να πατήσει ένα παιδί, κι' ότι δε μάζευε τα σκυλιά του, όταν κυνηγούσαν τα τρομαγμένα παιδάκια.

Οι εργάτες του κτήματος δεν έπαυαν να στενάζουν: — Ο Θεός να μας γλυτώσει από τέτοιον άφεντικό!

Μά τα παράπονά τους πολύ σπάνια έφταναν ως τη λαίδη Μαργκαρέτ, γιατί ήξεραν, ότι αν και άναγνώριζε τα σφάλματα του ενοουμένου της, δεν ήθελε όμως και να της τον κατηγορούν.

Από την άλλη μεριά, ο σέρ Ρόναλδ δεν άφινε κανένα να πατήσει το πόδι

δου στο Χουάιτ - Γκέιτς. Η λαίδη Διάνα θυμόταν ακόμα το εχθρικό βλέμμα, που της έριξε, την πρώτη φορά που συναντήθηκαν.

Ήταν τότε κοριτσάκι δώδεκα μόλις χρόνων και η λαίδη Μαργκαρέτ, που την κηδεμόνευε μετά το θάνατο των γονέων της, την είχε πάρει μαζί της πριν από δυο μήνες.

Ο σέρ Ρόναλδ γόριζε τότε απ' ένα μεγάλο ταξίδι και δοκίμασε πολύ διασάρευτη έκπληξη καθώς είδε τη νεοφερμένη. Ύστερα όμως, με τον καιρό έπεισθήκε, φαίνεται, ότι το ήσυχο,

— Επιτρέψατέ μου λοιπόν να σας αφήσω... —

δειλό κι' άθόρυβο αυτό κοριτσάκι δεν ήταν καθόλου επικίνδυνος αντίπαλος, γιαυτό και δεν σκοπίστηκε πιά για την περυσία του.

Κι' όμως αυτό το κοριτσάκι, χωρίς να το θέλει, άρχισε να του χαλά τα σχέδια.

Η λαίδη Μαργκαρέτ άρχισε να συμπιθει το γλυκό κι' ήσυχο κορίτσι και να νοιώθει την ειλκρινή άφοσίωσή της και την εύπισθησία της. Τα χαρίσματα της μίας την έκαναν να βλέπει πιο ζωηρά τα έλατιώματά του άλλου. Η Διάνα φάνερανε τη μεγαλύτερη εύγνωμοσύνη και για την πιο άσημαντη περιποίηση, ενώ ο σέρ Ρόναλδ, που χρωατούσε τα πάντα στη λαίδη Μαργκα-

ρέτ, ποτέ δεν έδειξε ότι το συναισθανόταν.

Κι' ύστερα, οι χωρικοί του Χουάιτ-Γκέιτ αν δεν τολμούσαν να παραπονέθουν για τον σέρ Ρόναλδ, δεν έπαυαν όμως να λένε για τις χάρες και τις κάλοσύνες της Διάνας. Όπου περνούσε, σκορπούσε χαρά και παρηγοριά. Τα παιδιά μαζεύονταν τριγύρω της, προσμένοντας τα έγνοιες της και αυτή της έλεγε τα έγνοιες τους και αυτή πάντα, μεσοκλούσε στη λαίδη Μαργκαρέτ για το καλό τους.

Ο σέρ Ρόναλδ έδλεπε τώρα ότι μεγάλη άγάπη έρωσε τη θεα και την άνεψιά. Μά είχε κι' αυτός τα σχέδιά του: Η Διάνα τώρα ήταν μεγάλη κόρη. Λογίαζε λοιπόν ότι δεν είχε παρά να τη ζητήσει για γυναίκα του κι' έτσι το Χουάιτ - Γκέιτς πάλι θα μινε δικό του.

Ενόμιζε ότι η λαίδη Μαργκαρέτ θα έπικροτούσε το σχέδιό του και έκαμε την πρότασή του.

Μά η Διάνα διατηρούσε πάντα την κακή έντύπωση από την πρώτη συνάντησή με τον σέρ Ρόναλδ κι' άρνήθηκε κατηγορηματικά, άφινοντας τη θεα της να κκατάδει ότι φοβόταν άληθινά τον άνθρωπον αυτόν και τον θεωρούσε κι' αυτή κακόν, όπως όλος ο κόσμος που είχε άκούσει να μιλεί γι' αυτόν.

Ο σέρ Ρόναλδ ως τόσο δεν απέλιπστηκε. Σκέφθηκε ότι η Διάνα ήταν ακόμη δεκαπέντε χρόνων και στην ηλικία της, οι άνθρωποι δεν είνε ίσως πολύ έπιεικείς. Του χρόνου, ίσως θα έλαζε γνώμη.

Μά η τύχη της Διάνας φανερώθηκε τον άλλο χρόνο: Ο λόρδος Έρλιγκτον, που την είχε προσέξει σε μιά αδική γιορτή, παρουσίασθήκε στη λαίδη Μαργκαρέτ και ζήτησε την άνεψιά της.

Η θεα συμφώνησε άμέσως με την προτίμησή της κόρης, αφού άλλωστε ο νεαρός λόρδος είχε και όνομα και περιουσία, και προ πάντων χαρακτήρα άνώτερο και ζωή άμεμπτη και ένδοξη κίόλας απ' αυτή την ηλικία.

Τότε ο σέρ Ρόναλδ πήγε να πεθάνει από το κακό του. Είδοποίησε την εξαδέλφη του ν' άλλάξει άπόφαση, γιατί άλλωστε θα την περιμέναμε μεγάλες δυστυχίες, και τέλος όρκίστηκε ότι θα κατέστρεφε την εύτυχία της και θα εκδικεόταν κι' αυτήν και τον άντρα της και τα παιδιά της ακόμη, αν του περνούσε από το χέρι.

Μά με τον καιρό, οι άπειλές αυτές ξεχάστηκαν.

(Άκολουθεί) ΜΙΚ - Α - ΣΤΑΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

λαν (χαίρει πολύ σὺ ἀνεκρίθη ἐπειτα τετράδια καὶ ἀσοχάρτο) Μαγεμένο Βασιλόπουλο ἀκόμα δὲν ἀποφασίσθηκε τίποτα ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνη καὶ ἔτσι. Πέτρον Ριονσαί (ἔχει καλῶς) Μαρίαν Δαντέλου (ἔχει ὄχι, ἰ κληρός) Ἰάσωνα (χαίρει πολύ) καί, νὰ κἀμῃς κἀλλὰ καὶ μὲ στείλης' εὐχαριστῶ καὶ γὰ τὸ ἐσοπῆμα) Φραγκίσμον (τὰ ἔλαβα ὄλα, εὐχαριστῶ, ἔτσιλα 25 τετράδια) Φτωχὸ Χαμόγηλο (εὐχαριστῶ γὰ τὴν τόση ἀγάπη' μὲ τὸ ὄλοιο πο ἔτσιλα 2 τετράδια) Μεγκιάν, Μικρήν Ἀργίσιαν, Ἀπόγονον τοῦ Ὀδυσσεύς, Μεγάλην Ἑλλάδα, Κωνστ. Δ Χατζηγῶγον, Κ. Βερβέρην, Ἀναδηματῆδων Πολίτην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω ἀπὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 24 Φεβρουαρίου.

41. Δοξίγραφος
Τὸ πρῶτο μὲ ἔσταται,
Τὸ ἄλλο μὲ ποταμί.
Κι' ὅποιος τὰ διὰ ἐνόησεν,
Μικρὸ πουλὶ θὰ κἀμῃ.
Πέτρος Ριονσαί.

42. Μεταγραμματισμός
Διμορφόρ εἶναι ἀγγελο.
Μ' ἂν ἀλλάξῃ ἐνα τροχαιο,
Δὲν πηγαίνεις ἀπὸ σχολαιο.
Περικλοῦδς.

43. Στοιχειώδης - Ἀναγραμματισμός
Θέλησα νὰ μεγαλώσω
Πόλη μὰς ὄχι μεγάλη.
Τῆς προσθέτω τὰ στοιχεῖα,
Τῆς προσθέτω σὺρά, κεφαλί,
Μ' ἄδικα πηγαίνει ὁ κόπος,
Γιατὶ ἀντὶ μεγαλυτέρα,
Ἐσανα μὲν ἄλλη πόλη
Ποῦ εἶναι ἀκόμα μικροτέρα.
Αἰτωλὶ Λυγῆ

44. Δίγγραμμα
Ἄνθος τάρωνικό,
Μοσχομουρτί.
Τρέχει τὸ θηλυκὸ
Καὶ οὐ ποτίζει.
Πέτρος Ριονσαί

45. Πυραμῖς
+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω : σύμφωνον, συμπερασματικόν, κατοικία ὀσηνητοῦ, θάλασσα, χερσόνησος. Καθῆτως οἱ σταυροὶ μεγαλόνησος. Γεώργιος Ι. Στροβίμος.

46. Ἐπιγραφή
Σ Ν Θ
Η Ω Α
Ν Ι Ν
Μ Α Ω
Ε Ν Τ
Μ Η Ο
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης

47. 51. Μαρίκων Γράμμα
Τῆ ἀντελλαχῆ ἐνός γραμματός ἐκάστου τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσαι λέξεις.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

**Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρὸς, πλούσιος, θαυμασίος
ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927**

Μὲ τις 460 σελίδες του. — Μὲ τις 300 εἰκόνες του. — Μὲ τὸν περιπτειώδη «Μοκοκό». — Μὲ τὸν συγκινητικώτατο «Τζάκ». — Μὲ τὸν εὐθυμώτατο «Μαξιμάτη Ἀρχιλιήταρχο». — Μὲ τρεῖς «Κυριακὲς». — Μὲ 40 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμῦθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφος δρ. 80. — (καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 108 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85. — (καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 108 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

λάρος, εὐρός, πάτος, μέρας, κῆμα.

Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης
52. Διπλῆ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι γή-
τουμένων λέξεων ὑποτελοῦν βα-
σιλέα τῶν Ἑθῶν, τὰ δὲ τρίτα
γράμματα θεῶν ἢ κληντήν :

1, Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς
Ἀσιατικῆς 2, Χρόνος ῥήματος 3,
Τέκνα τοῦ Διός 4, Ὅργανον Φυ-
σικῆς ἐν χρήσει εἰς τὰς ἀτμομη-
χανάς 5, Στρατηγὸς ἀποκεφαλι-
σθεὶς ἀπὸ μίαν γυναῖκα 6, Ἀη-
στής τιμοφορούμενος εἰς τὸν Ἀδην.
Γεώργιος Ι. Στροβίμος

53. Ἑλλησπασύφωνων
νν - γμν - πι Σίφων

54. Γρίφος
+
η α ι ος

Νικόλαος Τσόκας

Διὰ τοὺς Γαλλομυθεῖς
55. Sans Vogeltes
Ls - mrs - nt - ds - rlls
Ἐλευθ. Ν. Ρουσσάκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 41
596. Παράδεισος (παρά, δεῖ,
σός) — 597. Καρχαρίας-Ζαχαρίας-
Ζάχαρι. — 598. Χολη-χλή. — 599.
Ἄδως (Θ μεταξὺ Α καὶ Ω, καὶ
Σ εἰς τὸ τέλος.)

600. **ΒΕΛΓΙΟΝ**
Ε
ΚΥΡΟΣ
ΣΟΣ
Ι

ΚΡΑΝΑΟΣ
ΚΑΡΟΛΟΣ
ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

601. ΕΡΥΜΑΝΘΟΣ (ῥάβμα, ἔ-
μνος, μέθυσος, Ἀδάμας, Νεμῆς,
θάμνος, Οὐρανός, Σῦρος.) — 602-
606. Χαρίλαος, Θάλασσα, Θελε-
νὴν, Χρυσόβια, (ἢ Χρυσάνθη),
Μάρτος (ἢ Μάρκος.) — 607. Πάν-
Π Α τα γεί (ἢ Ἀνάγνωσις κα-
Α Ρ τὰ στήλας ἐκ τῶν ἄνω. Αἱ
Ν Ε λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος :
Τ Ι Πάτριαι, ἌΡια, Νέτλος,
Πῆρος.) — 608. Ἐρευνάτε τὰς
Γραφάς — 609. Ὁ Μεταγραμμα-
τισμὸς εἶναι Ἀσκήσις. (Ὁ μὲ
τὰ, γράμμα, τ' εἰς μὸς, ἢ νέα,
σκ' εἰς εἰς.) — 610. CORNBILLE
(oreille, mire, Nice, école, ile,
Hon) — 611. L'Etat c'est moi.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
πέντε : 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 28,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1927)
ὑπάρχουν ὄλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 34 ἐν ὄλω. Ἐκαστος τόμος
δραφ. δρ. 30 καὶ ραμμένος
δρ. 35. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς
ἐνα τιμὰς : Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κόν δρ. 28 εἰς ἄρραφος εἰς
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 εὐς 10 τὸ πῶδ λέξεις μὲ ἄλλη
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμημα.)
Πέραν τῶν 10 λέξεων 80 λεπτὰ ἢ λέ-
ξις, μὲ πᾶσα δέδοτοιχεῖα ἕκαστὰ 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Ὀλίγα ψευδώνυμα ἔχουν σημασίαν,
ὅπως ὁ **ΓΟΡΑΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ**

Παιδιά θὰ μὲ ψηφίσετε ;; Τοὺς 10 ΠΡΩ-
ΤΟΥΣ θὰ ΨΗΦΙΣΩ !!! **ΝΕΜΕΣΙΣ**

Γιατὶ τόσο περιφρονοῦν τὸν Διαγωνισμὸν
ἢ κληρονομηματικῶν καρτῶν τοῦ ἄρρα-
φου Καυμῆδου ; ἢς τὰ ἔλαβα 2 ἀπαν-
τήσεις. Θὰ περιμένο ἀπὸ τὴν Ἀδουρα, Ἀι-
λάντα, Ἀρριμένο Κυρια, Καίρινα, Πρι-
κίτσα Ρεπανόια, Μάγισσα, καθὼς καὶ ἀπὸ
ὄλο τὸν Διαπλασώσιον !
Ἐχοντες ἐπιθέξ. . .
Τὸ Περιφρονούμενο Λεούσδω

Ταράν, ἀδελφὲς Ἀδουρῆκου, μ' ἄλλαι
Σερβίτες, ἀνταλλάξομαι τετράδια-
κα : Στέλιτε : Ἐπιλοποισίον Καλαποδῶ.
(ἀπὸ Μιμίκων), ὁδὸς Ἐρμόνης Σέρρας.
4X ΠΟΛΗ

Ἀσὴν, σὰς ἐχαριστῶ πολύ καὶ σὰς παρα-
καλῶ νὰ ἐχαριστήσετε ἐκ μέρους μου
τὴν Δεσποινίδα ποὶ εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ
μοῦ φέρῃ τὸ βιβλίο. Ἄρρησας πολὺ νὰ σὰς
εὐχαριστήσω, ἀλλὰ ἤμουν ἀρρωστῆ.
Ρεσον τῆς Ἐραῖμου

« Πιπέται, σὰς ἐπενημέρωμεν τὴν (ΚΖ'
— 1075) ἀγγελίαν. Ἀποκαλύφθητ' ἡμῶς
μέθοι τοῦ σου φύλλου, καὶ τότε θὰ εἴδεται
πραγματικῶς ! » **ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΥΛΑΡΩΝ**

Ἡ παλιὰ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΑ δὲ συνεχῶς
ἢ τὸ ἀσχετόστο ΕΛΛΗΝΙΚΟ ἸΔΕΟΛΟΓΕΙΟ καὶ ὁ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΙΑΝΗΣ δὲ δεχτῆ θερμῆς ἐδ-
χῆς ἐπὶ γιορτῆ τοῦ . . .
Προσπερθεῖται διαγωνισμὸ διηγήματος.
(Καθοστερήσασα).

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»

Ἀπὸ προσοχῆς ἡμετέρων θὰ εἶ-
ἢ διδασθῆναι μὰς ὁ ὄλα τὰ Δια-
σπείουλα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φεραῶν 4. Εἰ-
ὄς ἐλευθέρω ἐκδοτὴν Κυριακῆν, 2 1/2 — 4 1/2. Περιέχει 350 τόμους
«Σωματεφύλακας», εἰδοῦ κίτιου
πολέμου (ΚΖ' — 482). Ἐπετέθητε δὲ
πρῶτοι. Σὰς προκαλοῦμε νὰ μὰς ἀνα-
ψέτε μέχρι τοῦ 26δου φέλλου. Ἄν
τὸ κατορθώσετε, δηλολογήσατε ὅτι δὲ
δύσχετε πέρα μὲ τὸν «ΕΡΜΗΣ» καὶ
κἀμῆσατε πολέμους ἐναντίον ἐνατί-
σας «Φυλάκων» : Ἄτρεμηντο Ἐδῶν
καὶ δὲν ἦτο Σαραντάρης. — Διὰ
ἄλοιν :

εἰσέτιτες. Καπέτῶν Φωσφῆρα
γῆσις νὰ μάθη τὸ ψευδώνυμό μου
Ἄποστ. Ἀποστῆλῶ

Τζοκόντα, Κοσμοχάλαστρα, ἔναλι
σομμε τετραδίακα : Δίας : Κανὶ
φοσφῆλου, Γεωργίου Ὀλυμπίου 14,
καὶ. Κασσιόπη, Μικρὰ Ἄλσα

Ζουλιῖνα, στήν (ΚΗ'—4) ἔχῃ
διεῖδθησα : Ἀνδρέαν Παρασσὶ
Ἰουλιανῶ 42, Ἀθῆναι. ΣΠΑΡΤΙΑΝ

Κάτασπρος Ἀράπης
(Ἐλλην Ἐκδιότης)

Ἀποτέλεσμα Διαγωνισμοῦ :
Ταράν, Β' Κυνηγός, Γ' Κόρη
Ταράν, Λοιπὸς ὑπερμαχριστῆς
Παυλὶδῆ καὶ Χ. Τριανταφυλῆδῆ, ἀπὸ
λόφου ψευδώνυμα ἔτινα σὰς ἐνεπί-
θην. Ἄν ἔχετε καθάρην τὴν ἀνεπίθ-
ἀπαντήσας, ΚΥΡΙΟΙ — Κολοκοῦδου
παροληρῆ : ἴδε (ΚΖ' . . .)

Κάτασπρος Ἀράπης
(Ἐλλην Ἐκδιότης)

« Πιπέται ! Σὰς κἀρῆσα τὸν πῆμα
Γιατὶ ἐρχοσάτε νὰ πῆρνετε θάρρη
Τρέμειτε !!! Ἰποκατῆχτε εἰς τὸν
ΚΟΛΟΚΟΥΔΟΥ

Ἐδνεσάτη Ἀφάρα,
Ἀπὸ τὴν ἄρραφου τῆς ἀγγελίας
δεδεικνῶσθαι ποῖ εἶσαν ἂν καὶ ἡμῶν
βία. Ὅσο γὰ τῆς κἀρῆς καλῶ σὺ
πνητορία, ὄσῃρα ἀπὸ 3 μῆνης γρη-
θυμῆδης νὰ ἀπαντήσῃς.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΛΑΒΕΡΑ

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Ἀφάρα, πᾶρε τὸν λόγο σου πίσω, ἢ
μὴ ἀε ἀποκαλύπτειν μὸς ἀνε-
σῆς ἀνδρομῆν σου.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κόρης τοῦ Δερυνκου

Ἐπιλοποισίον Καλαποδῶ
Πλάτωνος 15, Θεσσαλονίκην.

Ἄπρον : Κολοκοῦδου, φοβήθη
νὰ στείλῃ τὴν Δ/σιν : Νομῆσις εἰς
μοῖλομῆ : Σπρ. Διπλ. — Μποδρ δὲν
ναὶ Παπαγεωργίου/. — Μπερῆ

Μὴ λημονεῖτε πῶς κἀδὲ π
ραγγελία σας, γὰ νὰ ἐπέλθῃ
ἀμέσως, πῆρβει νὰ συνοδῶσῃ
καὶ μὲ μὴ τυπωμένη καινία, εἰ
αὐτῆς σὺ σὺ στέλλομεν τὸ φῶ-
λο κἀδὲ ἔβδομάδα.